

ת"ד 3451/08/19 - מדינת ישראל נגד רחמים חרוש

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 3451-08-19 מדינת ישראל נ' חרוש
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

נגד

רחמים חרוש

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים ונזק, בגין אי ציות לתמרור 302 ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיפים 2)62 (ו- 2)38 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 14.5.19, בשעה 07:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב משה בריל, מכיוון מערב לכיוון מזרח, הגיע לצומת עם רחוב לובוטקין והחל בפניה שמאלה, במהלכה, לא ציית לתמרור 302, שהוצב בכיוון נסיעתו, המשיך בנסיעה לתוך הצומת, חסם דרכה של מלחי נופר דנה, שנהגה אותה עת ברכב, ברחוב לובוטקין, מכיוון דרום לכיוון צפון ומימין לשמאל לכיוון נסיעת הנאשם וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבלה בגופה הנהגת המעורבת, חבלות קלות וכלי הרכב ניזוקו.

הנאשם כפר באחריותו לגרם התאונה שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1 - נופר דנה מלחי, הנהגת המעורבת, מטעמה, הוגשה תעודה רפואית, שסומנה ת/1.

עד תביעה מספר 2 - רס"ב סימון טרטקובסקי, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/2 - הודעת נאשם בלווית סקיצה שערך, ת/3 - לוח תצלומים, ת/4 - סקיצה, ת/5 - פרוטוקול ניסוי שדה ראיה, ת/6 - מזכר, ת/7 - תמונה של הרכב שנפגע, ת/8 - תרשים.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

עדת תביעה מספר 1, העידה כי נסעה ברחוב לובטקין לצפון, כפי שהיא עושה מדי בוקר, אחרי שהיא מורידה את בנה בגן הילדים וכי בהגיעה לצומת שבנדון, הנאשם לא ציית לתמרור עצור, המשיך בנסיעה ופגע בה.

לגרסתה, נהגה במהירות איטית, כיוון שיש בית ספר במקום.

באשר לנזקים, מסרה העדה כי רכבה נפגע בצדו השמאלי, בשתי הדלתות וכי נאלצה להחליף את הדלתות וכן, בהמשך היום, ניגשה לבדיקה אצל רופא, ללא ממצאים מיוחדים, כמפורט ב-ת/1.

העדה נחקרה והשיבה כי אם הנאשם היה עוצר בטרם כניסתו לצומת, הוא היה מבחין בה, כיוון שנהגה ברכב פורד גדול וכי הייתה עסוקה בנהיגה בלבד.

לשאלת הנאשם, מדוע לא טענה בפניו על אתר, כי נפגעה בתאונה, השיבה כי הייתה בהלם.

עד תביעה מספר 2, גבה את הודעתו של הנאשם, ביום 22.5.19 ואותו יום, צילם את רכב הנאשם, כעולה מתמונות 1 עד 9, ל-ת/3.

העד הגיע לזירת התאונה ביום 29.5.19, ערך ניסוי שדה ראיה, סקיצה ותרשים וכן, צילם את תמונות 11 עד 16 ב-ת/3.

העד קבע כי שדה הראיה לשמאל, כאשר רכב הנאשם בקו העצירה הנו 11 מטרים ובהמשך, כאשר הרכב עומד כך שעין הנהג הנה בקו כלי הרכב החונים מימין, שדה הראיה לימין הוא 36 מטרים וכאשר הרכב נמצא בהטיה שמאלה, שדה הראיה ימינה הוא 50 מטרים.

העד הוסיף בחקירתו הראשית, כי צילם תמונות של רכב הנאשם, טרם שתוקן ומצא, כי אין נזק בדופן ימין של הרכב, אלא בחזית הרכב בלבד וכן, קיבל תמונות של רכב המעורבת, אותן צילם הנאשם ומהן עולה כי הנזק ברכבה הוא בדופן שמאל, בין הדלתות.

לדברי העד, הדבר מלמד על כך שהתאונה ארעה בתוך הצומת ולא אחרי הצומת, כפי שטען הנאשם.

העד נחקר בחקירתו הנגדית ועמד על כך שהתאונה לא ארעה לאחר שהנאשם כבר פנה בצומת והמעורבת "חתכה" אותו, כפי שטען בפניו הנאשם, שכן אז, היה נזק בדופן ימין של רכבו.

בהודעתו במשטרה, מיום 22.5.19, מסר הנאשם כי עצר טרם כניסתו לצומת, הביט לצדדים ווידא שהכביש פנוי, פנה שמאלה ואז, ראה רכב שיוצא מחניה מימין לצומת ולכן עצר ואז, עקף אותו, מימין, רכב המעורבת והנזקים היו שריטה בפגוש הרכב שלו ושריטה בדלת נהג ברכבה.

לדבריו, החליפו פרטים לאחר התאונה והמעורבת לא טענה בפניו, כי נחבלה בגופה.

הנאשם נשאל אם י שלו עדי ראיה למקרה והשיב כי אין לו וכן, נשאל אם יש לו את פרטיו של אותו רכב שיצא מחניה

והשיב בשלילה.

עוד נשאל הנאשם, באיזה מרחק מהצומת ארעה התאונה והשיב "5 מטר בערך".

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין ברכב מעורבת, עד לתאונה עצמה, כפי שמסר והשיב כי כאשר עמד ב"עצור", הכביש היה ריק לחלוטין והיא לא הייתה.

בהמשך, נשאל הנאשם אם התאונה ארעה בצומת והשיב "ביציאה מהצומת".

בנוגע לגרסת המעורבת לתאונה, טען הנאשם: "אני טוען שהיא משקרת והיא אשמה. אם היא לא הייתה אשמה, היא לא הייתה פונה למשטרה, היא מנסה להוציא את עצמה מזה".

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ועד ההגנה, מר יוחאי לוי.

הנאשם העיד, כי פנה שמאלה בצומת ונעצר מול בית הספר, בגלל רכב שיצא מחניה בימין הדרך ואז, הגיעה המעורבת ונסעה קדימה. הנאשם לא שלל כי פגע בה, אך טען כי התאונה ארעה כ-50 מטרים מהצומת.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי צילם את רכב המעורבת ושלח את התמונה אל ע"ת 2 וכן, אישר כי ניתן לראות בתמונה, נזק באזור דלת הנהג.

עוד נשאל הנאשם לגבי עדים לתאונה, לגביהם טען בחקירתו, כי אין לו עדים, אך לפתע, נמצא עד ראיה והשיב, כי לאחר בירור, מצא עד.

הנאשם התבקש להדגים, כיצד ארעה התאונה לשיטתו, והראה, באמצעות שני עצמים, כיצד המעורבת ניסתה לעקוף אותו, אחרי הצומת, כאשר המתין לרכב שיצא מחניה וכאשר נשאל, כיצד אם כך, נפגע רכבו בחזית ולא בדופן, השיב כי המעורבת רצתה להיכנס לחניה, אליה רצה אף הוא להיכנס ולכן, פגע בה.

עד ההגנה העיד, כי הסיע את האחין שלו לבית הספר, ביום המקרה, בשעה 08:00 ואז ראה את הנאשם מסמן לו וממתין שיצא מחניה. לאחר מכן, הסתכל במראה וראה שהייתה תאונה.

בחקירתו הנגדית, השיב העד, כי הנאשם פנה אליו עוד באותו היום, לגבי מתן עדות וכי לא ראה את התאונה עצמה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, שמעתי העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה הוכחה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אחראי לגרם תאונת הדרכים שבנדון.

תמרור 302 מגלם בחובו שתי חובות - הראשונה, עצירת הרכב והשנייה, מתן זכות קדימה.

אף אם אקבל גרסת הנאשם, כאמור לעיל, לפיה עצר רכבו כנדרש, בקו התמרור, הרי שלא יצא בכך ידי חובתו, שכן לא נתן זכות קדימה ומשלא עשה כן, האחריות לקרות תאונת הדרכים רובצת, במלואה, לפתחו.

גרסת הנאשם, לפיה, התאונה ארעה כ-50 מטרים לאחר הצומת ובזמן שהמתין לרכב שיצא מחניה, אינה סבירה נוכח מיקום הנזקים בכלי הרכב וחווית דעתו המקצועית של ע"ת 2, שלא נסתרה על ידי ראיות כלשהן מטעם הנאשם.

ניכר היה בנאשם, כי הוא מנסה להרחיק עצמו, ככל שניתן, מאחריות לגרם התאונה בנסיבות המפורטות בכתב האישום, עד כדי גיוסו של עד הגנה, שעדותו נראתה ונשמעה כעדות מוזמנת.

אותו עד, שאינו יודע מתי ארעה התאונה, אבל במקרה הסיע בדיוק באותו הבוקר את הבן של אחותו לבית הספר ושלגרסתו, הנאשם פנה אליו עוד באותו הבוקר, לגבי מתן עדות, אך למרות זאת, הוא לא מסר עדות במשטרה ואילו הנאשם, כאשר מסר הודעה במשטרה, יותר משבוע לאחר התאונה, נשאל והשיב כי אין לו עדים לתאונה - לא עשה עלי רושם אמין כלל ועיקר ויש בכך כדי להשליך על חוסר אמינותו הנאשם עצמו.

ממילא, עד ההגנה, העיד כי לא ראה את התאונה עצמה וכל עדותו נועדה לתמוך בגרסת הנאשם, לפיה התאונה אירעה במרחק מהצומת, גרסה אשר נסתרה, כאמור לעיל, על ידי ראיות חפציות, בדמות נזקים בכלי הרכב.

עדותה של ע"ת 1, הייתה עקבית ואמינה ולא נסתרה בחקירתה הנגדית ואילו ע"ת 2, העיד על פי ניסיונו המקצועי רב השנים ועל סמך הראיות שבחן ולפיהן, הגיע למסקנה, שהתאונה ארעה בתחום הצומת, כאשר הנאשם לא ציית לתמרור 302, נכנס לצומת ופגע ברכב המעורבת.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ל' שבט תש"פ, 25 פברואר 2020, במעמד הצדדים